

დანიელის წიგნი — ნომერი ხუთი

სამოცდაათი წელი

Jeff Pippenger

2023-11-29

იეჰოიაკიმი იყო იუდას უკანასკნელი სამი მეფიდან პირველი, და როდესაც იგი ბაბილონელებმა დაიპყრეს, სამხრეთის სამეფოსთვის სამოცდაათწლიანი მონობა დაიწყო. ეს სამოცდაათი წელი აღნიშნავს იმ დროის მონაკვეთს, რომლის განმავლობაშიც ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფო, ბაბილონი, იბატონებდა. ესაიას ოცდამესამე თავში ტვიროსის მეძავი სამოცდაათი სიმბოლური წლით იქნებოდა დავიწყებული, რომლებიც წინასწარმეტყველურად ერთი მეფის დღეებად არის განსაზღვრული. ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში მეფე ნიშნავს სამეფოს, და ბიბლიური წინასწარმეტყველების ერთადერთი სამეფოს დღეები, რომლებიც სამოცდაათ წელს შეადგენდა, იყო ბაბილონი.

იმ ისტორიის განმავლობაში, ტვიროსის მეძავი, რომელიც პაპობას წარმოადგენს, დავიწყებული იქნებოდა. სამოცდაათი სიმბოლური წლის დასასრულს იგი გახსენებული იქნებოდა, გამოვიდოდა და იმრუშებდა დედამიწის ყველა სამეფოსთან. სულიერი მრუშობა არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს შერწყმის უკანონო კავშირი. სიმბოლური სამოცდაათი წლის დასასრულს პაპობა ურთიერთობაში შევიდოდა გაერთიანებულ ერებთან, რომელთაც წარმოდგენენ ყველა ის მეფე, რომლებთანაც ტვიროსის მეძავი მრუშობს სამოცდაათი სიმბოლური წლის დასასრულს. სამეფო, რომელიც მეფობს სამოცდაათი სიმბოლური წლის განმავლობაში, არის შეერთებული შტატები, დედამიწის ორრქიანი მხეცი.

დანიელის პირველი თავიდან მეხუთე თავის ჩათვლით მოცემულია ბაბილონის სამოცდაათი წლის ისტორიის მონახაზი; ამიტომ ეს თავები წარმოადგენენ მიწის მხეცის ორივე რქის ისტორიასაც. მეოთხე და მეხუთე თავები განსაზღვრავენ ბაბილონის პირველ და უკანასკნელ მეფეებს, და ეს ორი თავი ერთად წარმოაჩენს მიწის მხეცისა და მისი ორი რქის ისტორიას. ამ ორი რქის, ისევე როგორც თვით მიწის მხეცის, სამსჯავრო წარმოდგენილია პირველი მეფისა და უკანასკნელი მეფის სამსჯავროთი. ნაბუქოდონოსორის სამსჯავრო იყო განდევნა „შვიდი ჟამის“ განმავლობაში, როცა იგი ველური მხეცივით ცხოვრობდა ბალახსა და ნამზე ორ ათას ხუთას ოცი დღის მანძილზე. ბელშაცარის სამსჯავრო დაიწერა კედელზე და გაიგივდა რიცხვთან — ორ ათას ხუთას ოცთან, რითაც ცხადდება, რომ მიწის მხეცისა და მისი ორი რქის სამსჯავრო წარმოდგენილია ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი ჟამით“. ეს დაფუძნებულია ორი მეფის მოწმობაზე, ხოლო ეს ორი მოწმე წარმოადგენენ პირველსა და უკანასკნელს.

„შვიდი ჟამი“ არის დაბრკოლების ქვა ადვენტიზმისთვის და ამიტომ ვერ იქნა აღიარებული, თუმცა იგი აშკარად არის იქ — მათთვის, ვისაც ხილვა სურს. იგი არის ერის (ბაბილონის) სამსჯავროს სიმბოლო, რომელიც სამოცდაათი წელი მეფობდა, და

სამეფოს სამსჯავროს სიმბოლო, რომელიც სამოცდაათი სიმბოლური წელი მეფობს. როდესაც უილიამ მილერმა წარმოადგინა თავისი გაგება ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ შესახებ, მან დანიელის წიგნის მეოთხე თავში ნაბუქოდონოსორის როგორც მხეცის მსგავსად ცხოვრების ორი ათას ხუთას ოც დღეს ერთ-ერთ წინასწარმეტყველურ მოწმედ გამოიყენა, რათა დაემტკიცებინა ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“. „შვიდი ჟამი“ არის როგორც საძირკვლის ქვა, ისე თავქვა ზაქარიას წიგნის მეოთხე თავში. იესო, და უაიტი, ესაია და პეტრე მას იმ ქვად განსაზღვრავენ, რომელიც კუთხის თავად იქცევა. იგი ბიბლიური წინასწარმეტყველების გვირგვინის დოქტრინაა, თუმცა არსებითად უხილავი რჩება მათთვის, ვინც თავს მესამე ანგელოზის მაცნეებად აცხადებს.

როდესაც დანიელის წიგნის პირველ ექვს თავს განხილვას ვიწყებთ, მნიშვნელოვანია გავაცნობიეროთ, რომ თავიდანვე განსაზღვრულია „შვიდი დრო“. როდესაც იეჰოიაკიმი ბაბილონმა დაამხო, დაიწყო სამოცდაათწლიანი ტყვეობა. ნემტა წიგნი განმარტავს, რატომ იქნენ ისინი სამოცდაათი წლით ტყვედ წაყვანილნი.

ციდკია ოცდაერთი წლისა იყო, როცა გამეფდა, და თერთმეტი წელი იმეფა იერუსალიმში. და ბოროტებას იქმოდა უფლის, თავისი ღმერთის, თვალწინ და არ დაიმდაბლა თავი იერემია წინასწარმეტყველის წინაშე, რომელიც უფლის პირით ლაპარაკობდა. ის ნაბუქოდონოსორს, ბაბილონის მეფესაც აუჯანყდა, რომელმაც იგი ღმერთით დააფიცა; მაგრამ მან გაიქვავა ქედი და გაისასტიკა გული, რომ არ მოქცეულიყო უფლის, ისრაელის ღმერთის, მიმართ. მღვდელთა ყველა მთავარნიც და ხალხიც ძლიერ მრავალგზის სცოდავდნენ წარმართთა ყოველივე სისამაგლისამებრ და შებილწეს უფლის სახლი, რომელიც მან წმიდაჰყო იერუსალიმში. და უფალი, მათი მამების ღმერთი, თავის მოციქულთა ხელით უგზავნიდა მათ, დილაადრიან დგებოდა და აგზავნიდა, რადგან ებრალებოდა თავისი ხალხი და თავისი სამყოფელი. მაგრამ ისინი დასცინოდნენ ღვთის მოციქულებს, აბუჩად იგდებდნენ მის სიტყვებს და შეურაცხყოფდნენ მის წინასწარმეტყველებს, ვიდრე უფლის რისხვა აღდგებოდა მის ხალხზე ისე, რომ აღარ იყო კურნება. ამიტომ მოაწია მათზე ქალდეველთა მეფე, რომელმაც მათი ჭაბუკები მახვილით დახოცა მათი სიწმიდის სახლის შიგნით, და არ შეიწყალა არც ჭაბუკი, არც ქალწული, არც მოხუცი, არც ასაკით მოდრეკილი; ყველანი მის ხელში მისცა. და ღვთის სახლის ყველა ჭურჭელი, დიდი და მცირე, უფლის სახლის საგანძური, მეფისა და მისი მთავრების საგანძურიც — ყოველივე ეს ბაბილონში წაიღო. და დაწვეს ღვთის სახლი, დაანგრეს იერუსალიმის გალავანი, მისი ყველა სასახლე ცეცხლით დაწვეს და გაანადგურეს მისი ყოველი ძვირფასი ნივთი. ხოლო მახვილს გადარჩენილნი ბაბილონში გადაასახლა, და იქ იყვნენ მისი და მისი ძეთა მსახურნი სპარსეთის სამეფოს მეფობამდე, რათა აღსრულებულიყო უფლის სიტყვა იერემიას პირით, ვიდრე ქვეყანას თავისი შაბათები მიეღო; მთელი ის ხანი, რაც გაპარტახებული იყო, შაბათობდა, ვიდრე სამოცდაათი წელი აღსრულდებოდა. ხოლო სპარსეთის მეფის, კიროსის, პირველ წელს, რათა აღსრულებულიყო უფლის სიტყვა, თქმული იერემიას პირით, უფალმა აღძრა სპარსეთის მეფის, კიროსის, სული, და მან გამოაცხადა მთელ თავის სამეფოში, და წერილობითაც გაავრცელა, თქვა: ასე ამბობს კიროსი, სპარსეთის მეფე: ცათა ღმერთმა, უფალმა, დედამიწის

ყველა სამეფო მე მომცა და მან მიბრძანა, ავუშენო მას სახლი იერუსალიმში, რომელიც იუდაშია. ვინ არის თქვენ შორის მისი ხალხიდან? უფალი, მისი ღმერთი, იყოს მასთან, და ავიდეს. 2 ნეშტთა 36:11–23.

სამოცდაათი წელი მონობაში უნდა აღსრულებულიყო იერემიას სიტყვის შესასრულებლად: „სანამ ქვეყანამ თავისი შაბათები არ იზეიმა, რადგან, ვიდრე უკაცრიელი იყო, შაბათს ინახავდა.“ ღვთის სიტყვაში, გარდა მატიანეთაში იმ მუხლისა, რომელსაც აქ მოვიხმობთ, მხოლოდ ერთი ადგილია, სადაც ნათქვამია, რომ ქვეყანამ თავისი შაბათები „იზეიმა“. ეს ადგილი არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავები. ოცდამეხუთე თავში მოცემულია დარიგება იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა მიეცეს ქვეყანას შესაძლებლობა, რომ თავისი შაბათის განსვენება იზეიმოს, ხოლო ოცდამეექვსე თავში გადმოცემულია „შვიდგზის“ წყევლა იმ შემთხვევაში, თუ აღთქმის ეს მითითებები არ იქნებოდა დაცული.

იეჰოიაკიმის ხვედრმა აღნიშნა ტყვეობის დასაწყისი, რომელიც წარმოადგენს იმ წყევლისა და ფიცის ნაწილს, რომელზეც დანიელი მეცხრე თავში მოსესას უწოდებს. დანიელს ესმოდა „შვიდგზის“ წყევლა, რადგან იგი მეცხრე თავში მოწმობს, რომ იერემიას სამოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველების შესწავლით შეიცნო წელთა რიცხვი, რამდენ ხანს იქნებოდა ღვთის ერი ბაბილონში დამონებული.

მისი მეფობის პირველ წელს მე, დანიელმა, წიგნებით შევიცანი იმ წელთა რიცხვი, რომელთა შესახებ უფლის სიტყვა მიივლინა წინასწარმეტყველ იერემიას, რომ იერუსალიმის გაპარტახებაში სამოცდაათი წელი აღსრულდებოდა. დანიელი 9:2.

დანიელმა სამოცდაათი წელი „წიგნებით“ გაიგო და არა მხოლოდ იერემიას წიგნით. სხვა წიგნი, რომელიც მან გაიგო, იყო მოსეს წერილები, რადგან თავის ლოცვაში იგი აღნიშნავს, რომ სამოცწლიანი მონობის „წყევლა“ მოსეს „ფიცი“ იყო. დანიელის მეცხრე თავში არსებული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ფიცი“, იგივე სიტყვაა, რომელიც ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში ითარგმნება როგორც „შვიდგზის“. იუდას სამოცდაათწლიანი ტყვეობა ბაბილონში „შვიდგზის“ წყევლის აღსრულება იყო, მიუხედავად იმისა, რასაც არ უნდა ამტკიცებდეს ნებისმიერი თანამედროვე ღვთისმეტყველი. ეს დღის ნათელივით ცხადია, მაგრამ მხოლოდ მაშინ, თუ ამის დანახვა გსურს.

და უთხრა უფალმა მოსეს სინას მთაზე, და თქვა: ელაპარაკე ისრაელის ძეთ და უთხარი მათ: როცა მიხვალთ იმ ქვეყანაში, რომელსაც მე გაძლევთ, მაშინ ქვეყანამ უნდა დაიცვას შაბათი უფლისათვის. ექვს წელიწადს თესე შენი ყანა, ექვს წელიწადს გასხალე შენი ვენახი და შეაგროვე მისი ნაყოფი; ხოლო მეშვიდე წელს იყოს სრული განსვენების შაბათი ქვეყნისათვის, შაბათი უფლისათვის: ნუ დათესავ შენს ყანას და ნუ გასხლავ შენს ვენახს. რაც თავისთავად ამოვა შენი სამკალისგან, ნუ მომკი, და დაუშუშავებელი ვაზის ყურძენი ნუ მოაგროვებ, რადგან ეს არის განსვენების წელი ქვეყნისათვის. და ქვეყნის შაბათი იყოს თქვენთვის საზრდოდ: შენთვის, შენი მონისთვის, შენი მხეველისთვის, შენი მოჯამისთვის და შენი მდგმურისთვის, რომელიც შენთან ცხოვრობს; აგრეთვე შენი პირუტყვისთვის და იმ მხეცებისთვის, რომლებიც შენს ქვეყანაში არიან, მთელი მისი მოსავალი იყოს

საჭმელად. და დაითვალე შენთვის წელთა შვიდი შაბათი, შვიდგზის შვიდი წელი; და წელთა შვიდი შაბათის დრო იყოს შენთვის ორმოცდაცხრა წელი. მაშინ ახმოვანე საიუბილეო ბუკი მეშვიდე თვის მეათე დღეს; გამოსყიდვის დღეს ახმოვანეთ ბუკი მთელ თქვენს ქვეყანაში. ლევიანნი 25:1-9.

მნიშვნელოვანია დავინახოთ, რომ მიწის დასვენების შესახებ მითითებებში ექვსი წლის განმავლობაში მიწის დამუშავებისა და ერთი წლის განმავლობაში მისი დასვენებისთვის მიტოვების შვიდი ციკლი გრძელდებოდა ორმოცდამეცხრე წლამდე, როდესაც უნდა დამდგარიყო იუბილე, რაც აღნიშნავდა შვიდწლიანი შვიდი ციკლის აღსრულებას. გადამწყვეტი აზრი ის არის, რომ იუბილის საყვირის ჩაბერვა უნდა მომხდარიყო შერიგების დღეს, რითაც მითითებულია, რომ როდესაც ანტიტიპური შერიგების დღე დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, იუბილის საყვირი, რომელიც „შვიდი ჟამის“ ციკლს წარმოადგენდა, მაშინ უნდა გაჟღერებულიყო. „შვიდი ჟამი“, რომელიც დაიწყო მაშინ, როდესაც მენაშე ბაბილონში იქნა წაყვანილი ძვ. წ. 677 წელს, აღნიშნავდა ორ ათას ხუთას ოც წელს, რომლებიც დასრულდა ანტიტიპური შერიგების დღეს. ეს კავშირი მხოლოდ მათ გამოეპარებათ, ვისაც დანახვა არ სურს. „შვიდი ჟამის“ ციკლი დაკავშირებულია ორ ათას სამას წელთან.

ასევე მნიშვნელოვანია დავინახოთ, რომ ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავის პირველი ცხრა მუხლის აღთქმით დადგენილ მითითებებში წარმოდგენილია დღე-წელიწადის პრინციპის უმაღლესად ღრმა ილუსტრაცია ღვთის სიტყვაში. იგავ-არაკების ის კერძი, რომელსაც ღვთისმეტყველები მიმოფანტავენ, რათა სამწყსო ბაბილონის ღვინით გამოთრობილი ჰყავდეთ, მდგომარეობს იმაში, თითქოს ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი დროის“ მსჯავრი არასწორ გაგებას ეფუძნებოდეს იმ ებრაული სიტყვის მნიშვნელობისა, რომელიც თარგმნილია როგორც „შვიდი დრო“. ეს არგუმენტი ჭეშმარიტი არ არის. ამ სიტყვის ებრაული მნიშვნელობა თავისივე განსაზღვრებაში სრულად შეიცავს მის რიცხვობრივად გამოყენების დასაბუთებას; ხოლო მათი მცდარი არგუმენტი, რომელსაც ისინი ამაგრებენ ებრაული გრამატიკის თავიანთი თვითგამოცხადებული ექსპერტიზის საფუძველზე აგებული მცდარი წინაპირობით, უბრალოდ ყურადღების გადატანის არგუმენტი.

ოცდამეექვსე თავში „შვიდ დროსად“ წარმოდგენილი განაჩენი აღიარებულია ამ ადგილის კონტექსტით და არა იმიტომ, რომ რომელიმე თანამედროვე ღვთისმეტყველნი ებრაულ ენას ძალდატანებით ამახინჯებდნენ. უილიამ მილერმა თავისი დასკვნა ყოველგვარი მიმართების გარეშე ჩამოაყალიბა ებრაული ენისადმი, და შთაგონებამ მისი ეს გაგება მართებულად დაამოწმა. ანგელოზებმა მისი გაგება წარმართეს იმ თავის კონტექსტის საფუძველზე, სადაც „შვიდ დროს“ განაჩენია მოთავსებული, და არა ებრაული ენის საფუძველზე.

ოცდამეხუთე თავის კონტექსტში განისაზღვრება აღთქმის მითითებები, ხოლო ოცდამეექვსე თავი შემდეგ იძლევა აღთქმულ კურთხევას იმ აღთქმისეული მითითებების დაცვისათვის, და ამის შემდეგ განსაზღვრავს იმას, რასაც დანიელი უწოდებს „მოსეს წყევლას“ ამ მითითებებისადმი დაუმორჩილებლობის გამო.

კონტექსტი ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში ერთი დღის ერთი წლის პრინციპის თემაა. ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავის ეს საწყისი მუხლები მიუთითებს, რომ ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში ერთი დღე ერთ წელს აღნიშნავს. გამოსვლის წიგნში მოსე მკაფიოდ განსაზღვრავს ადამიანის და პირუტყვისთვის მეშვიდე დღის შაბათობრივი დასვენებისა და მიწისთვის მეშვიდე წლის შაბათობრივი დასვენების ურთიერთკავშირს.

და ექვს წელიწადს დასთესავ შენს მიწას და შეაგროვებ მის ნაყოფს; ხოლო მეშვიდე წელს დაასვენებ მას და უძრავად დატოვებ, რათა ჭამონ შენი ხალხის ღარიბებმა; და რასაც ისინი დატოვებენ, ველის მხეცებმა ჭამონ. ამგვარადვე მოექცეი შენს ვენახსა და ზეთისხილის ბაღს. ექვს დღეს აკეთებდე შენს საქმეს, ხოლო მეშვიდე დღეს დაისვენებდე, რათა შენმა ხარმა და შენმა სახედარმა დაისვენონ, და შენი მხეველის ძემ და ხიზანმა სულთქმა მოითქვან. გამოსვლა 23:10–12.

იმ სამ მუხლში შეიძლება ამოცნობილ იქნეს, რომ ადამიანებისა და პირუტყვისათვის დასვენების ერთი დღე მიწისათვის დასვენების ერთ წელს უტოლდება. ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავის პირველ ხუთ მუხლში ჩვენ ვპოულობთ ზუსტად იმავე გრამატიკულ სტრუქტურას, როგორც არის გამოსვლის წიგნის მეოცე თავის მერვე-მეთერთმეტე მუხლებში მოცემულ შაბათის მცნებაში.

და უფალი ელაპარაკა მოსეს სინაის მთაზე და უთხრა: ელაპარაკე ისრაელის ძეთ და უთხარი მათ: როდესაც მიხვალთ იმ ქვეყანაში, რომელსაც მე გაძლევთ, მაშინ ქვეყანამ უნდა დაიცვას შაბათი უფლისათვის. ექვსი წელი თესე შენი ველი, და ექვსი წელი გასხლავე შენი ვენახი და შეაგროვე მისი ნაყოფი; ხოლო მეშვიდე წელს იყოს სრული დასვენების შაბათი ქვეყნისათვის, შაბათი უფლისათვის: ნუ დათესავ შენს ველს და ნუ გასხლავ შენს ვენახს. რაც თავისით ამოვა შენი მკის ნარჩენთაგან, ნუ მომკი, და შენი დაუმუშავებელი ვაზის ყურძენიც ნუ შეაგროვებ, რადგან ეს არის დასვენების წელი ქვეყნისათვის. ლევიანი 25:1–5.

გახსოვდეს შაბათის დღე, რათა წმიდად შეინახო იგი. ექვს დღეს იმუშავე და აკეთე მთელი შენი საქმე; ხოლო მეშვიდე დღე შაბათია უფლისა, შენი ღმერთისა: მასში ნუ გააკეთებ ვერავითარ საქმეს — არც შენ, არც შენმა ძემ, არც შენმა ასულმა, არც შენმა მსახურმა, არც შენმა მხევალმა, არც შენმა საქონელმა და არც შენმა ხიზანმა, რომელიც შენს კარიბჭეებშია. რადგან ექვს დღეში შექმნა უფალმა ცა და ქვეყანა, ზღვა და ყოველივე, რაც მათშია, და დაისვენა მეშვიდე დღეს; ამიტომ აკურთხა უფალმა შაბათის დღე და წმიდა ჰყო იგი. გამოსვლა 20:8–11.

ერთად აღებული ეს ორი შაბათის მცნება განსაზღვრავს ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავების კონტექსტს. სტრიქონზე სტრიქონი ერთად შეკრებილნი, ისინი მოწმობენ, რომ „ექვს დღე იმუშავე და აკეთე მთელი შენი საქმე,“ და „ექვს წელიწადს დათესე შენი ველი, და ექვს წელიწადს გასხალი შენი ვენახი და შეაგროვე მისი ნაყოფი.“ „ხოლო მეშვიდე დღე არის შაბათი უფლისა, შენი ღმერთისა,“ და „მეშვიდე წელი იყოს სრული დასვენების შაბათი მიწისთვის, შაბათი უფლისათვის“.

ორივე სიტყვა, რომელიც ორივე შაბათის მცნებაში ითარგმნება როგორც „მეშვიდე“, იქნება ეს ადამიანთათვის შაბათი თუ მიწისათვის შაბათი, არის იგივე ებრაული სიტყვა, რომელიც ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში ითარგმნება როგორც „შვიდგზის“. ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავების კონტექსტი დამყარებულია იმ წინასწარმეტყველურ წესზე, რომლის თანახმადაც ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში ერთი დღე ერთ წელს წარმოადგენს. არანაკლებ მნიშვნელოვანია პირველი მოხსენიების წინასწარმეტყველური წესიც.

ამ ორ თავში პირველად მოხსენიებული არის დღე-წლის პრინციპი. უილიამ მილერი გაბრიელისა და სხვა ანგელოზების მიერ იქნა მიყვანილი იქამდე, რომ ლევიანთა წიგნში მოხსენიებული „შვიდი ჟამი“ ამოეცნო როგორც ორი ათას ხუთას ოცი წლის სიმბოლო, და ეს სრულ თანხმობაშია ამ თავების კონტექსტთან, რომელიც არის დღე-წლის პრინციპი, წარმოდგენილი ოცდამეხუთე თავის პირველი ხუთი მუხლით.

როცა ნეშტთა ავტორმა მიუთითა მიზეზი, რის გამოც ბაბილონს მიეცა უფლება, იუდას სამხრეთის სამეფო ტყვეობაში წაეყვანა, მან თქვა, რომ ეს იყო იმისთვის, რათა მიწას თავისი შაბათის დასვენებით ესარგებლა. ერთადერთი სხვა ადგილი ღვთის სიტყვაში, სადაც მითითებულია, რომ მიწა დასვენებით სარგებლობს, ლევიანის წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებშია. ის სამოცდაათი წელი, რომლის განმავლობაშიც ბაბილონი მეფობდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფო, არა მხოლოდ წარმოადგენს იმ სიმბოლურ წლებს, რომლის განმავლობაშიც მიწის მხეცი იმეფებდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო, არამედ ეს სამოცდაათი წელი პირდაპირი მინიშნებაა მოსეს წყევლის „შვიდ ჟამზე“.

როდესაც ვიწყებთ დანიელის პირველი ექვსი თავის მიერ წარმოდგენილი წინასწარმეტყველებების შესწავლას, არსებითად საჭიროა ვიცოდეთ, რომ „შვიდი დროის“ წყევლაც, ისევე როგორც „შვიდი დროის“ კურთხევაც, თითოეული იმ თავის შემადგენელი ელემენტია.

ასევე მნიშვნელოვანია გვახსოვდეს, რომ შვიდი წლის შვიდი ციკლის პერიოდი აღინიშნება იოზელის ბუკის ჩაბერვით მეშვიდე თვის მეათე დღეს, რომელიც არის გამოსყიდვის დღე. ეს ფაქტი „შვიდ დროს“ აკავშირებს დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლში მოხსენიებულ ორათას სამას დღესთან. ასევე მნიშვნელოვანია გვახსოვდეს, რომ წინასწარმეტყველური წელი სამას სამოც დღეს შეადგენს, და თუ „შვიდი დროისთვის“ სამას სამოც დღეს კვლავ და კვლავ შევკრებთ, მივიღებთ ორათას ხუთას ოც დღეს.

როდესაც დანიელმა წიგნებიდან გაიგო იმ წელთა რაოდენობა, რომელიც იერემიას ჰქონდა აღნიშნული, მან დაიწყო ლოცვა, რომელიც მოიცავს მონანიების პასუხის ყოველ ელემენტს, რომელიც აუცილებელად არის წარმოჩენილი იმ შემთხვევაში, თუ ოდესმე ღვთის ხალხი გამოიღვიძებს იმ რეალობის მიმართ, რომ ისინი ტყვეები არიან მტრის ქვეყანაში. დანიელის ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვის დასასრულს გაბრიელი გამოჩნდა, რათა დანიელს მისცემოდა გაგება იმ ხილვისა, რომელიც მას

ჰქონდა „მოსმენილი“ — ორი ათას სამასი დღის ხილვისა. გაბრიელმა დაიწყო იმით, რომ აცნობა დანიელს: სამოცდაათი კვირა „განწესებულია“ დანიელის ხალხისთვის.

სამოცდაათი შვიდეული განისაზღვრა შენს ხალხზე და შენს წმიდა ქალაქზე, რათა დასრულდეს დანაშაული, მოეღოს ბოლო ცოდვებს, მოხდეს შერიგება ურჯულოებისთვის, დამკვიდრდეს საუკუნო სიმართლე, დაიბეჭდოს ხილვა და წინასწარმეტყველება, და ცხებულ იქნეს უწმიდესი. დანიელი 9:24.

ლექსში სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც „განსაზღვრული“, ნიშნავს „მოკვეთილს“; მაშასადამე, ეს იმას ნიშნავს, რომ ოცდასამასი დღიდან სამოცდაათი კვირა უნდა ყოფილიყო მოკვეთილი. ძვ. წ. 457 წელს გამოცემული მესამე ბრძანების დასაბამიდან, დანიელის ერს ექნებოდა სამოცდაათი წინასწარმეტყველური კვირა გამოცდის ჟამად. სამოცდაათი წინასწარმეტყველური კვირა უდრის ოთხას ოთხმოცდაათ წელს. მესამე ბრძანებიდან ოთხას ოთხმოცდაათი წლის შემდეგ, ძველი ისრაელი ჩაქოლავდა სტეფანეს 34 წელს და სრულად განეყრებოდა ღმერთს.

სამმა განკარგულებამ, რომლებიც ოთხას ოთხმოცდაათი წლის გამოსაცდელი დროის საწყის წერტილს განსაზღვრავენ, წინ უსწრებდა სამოცდაათწლიანი ტყვეობა. ეს სამოცდაათი წელი განკუთვნილი იყო იმისთვის, რომ მიწას მიეღო შაბათთა განსვენება, რომელიც ძველმა ისრაელმა არასოდეს აღასრულა. მიწისთვის დაწესებული შაბათთა ეს სამოცდაათი წელი მოვიდა ოთხას ოთხმოცდაათი წლის განმავლობაში (ანუ სამოცდაათი წელიწადის კვირის განმავლობაში) მოსეს ფიცის წინააღმდეგ აჯანყების გამო.

ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავის აღთქმის წინააღმდეგ ოთხას ოთხმოცდაათწლიანმა ამბოხებამ მიწისთვის სამოცდაათწლიანი ტყვეობა გამოიწვია, რათა მას თავისი შაბათი მიეღო. სამოცდაათწლიანმა ტყვეობამ სამ ბრძანებულებამდე მიიყვანა, რომლებმაც ძველი ისრაელისთვის გამოსაცდელი დროის კიდევ ერთი ოთხას ოთხმოცდაათი წელი მონიშნა. ასე რომ, ვხედავთ ორ გამოსაცდელ პერიოდს, თითოეულს — ოთხას ოთხმოცდაათი წლისას. სამი ბრძანებულება სამი ანგელოზის უწყებებს განასახიერებს, რომელთაგან პირველი 1798 წელს მოვიდა, ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ „შვიდჯერ“-იანი პირველი წყრომის დასასრულს. მესამე ანგელოზი მესამე ბრძანებულებიდან ორი ათას სამასი წლის შემდეგ, 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა, როდესაც ასევე მოვიდა „წყრომის უკანასკნელი დასასრულიც“.

პირველი წყრომის დასასრულსა და უკანასკნელი წყრომის დასასრულს შორის არსებულ ორმოცდაექვს წელიწადში იესომ მილერიტული ტაძრის საფუძველი ჩაყარა, ხოლო საძირკვლის ქვა იყო „შვიდი ჟამი“. ეს ქვა დასაწყისში ადვენტიზმისთვის უნდა ყოფილიყო ან საძირკვლის ქვა (ანდა საცდურის ქვა), ხოლო დასასრულს — ან თავექვა და დამაგვირგვინებელი ქვა (ანდა საფლავის ქვა). სამი ბრძანებულება, რომლებიც 1798-იდან 1844 წლამდე ისტორიის განმავლობაში სამი ანგელოზის უწყებათა მოსვლას წარმოადგენს, ასევე წარმოადგენს დანიელის წიგნის პირველ სამ თავს.

შემდეგ სტატიაში დავიწყებთ პირველი ექვსი თავის განხილვას.

„როდესაც დანიელისა და გამოცხადების წიგნები უკეთ იქნება გაგებული, მორწმუნეებს სრულიად განსხვავებული რელიგიური გამოცდილება ექნებათ... გამოცხადების შესწავლიდან ერთი რამ უეჭველად იქნება გაგებული — რომ ღმერთსა და მის ხალხს შორის კავშირი მჭიდრო და განსაზღვრულია.“ The Faith I Live By, 345.